Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 22 juni 2016*

”Överklagande — EU-varumärke — Figurmärke innehållande beståndsdelen ’CVTC’ — Ansökningar om förnyelse avseende en del av de varor och tjänster för vilka varumärket är registrerat — Ytterligare tidsfrist — Förordning (EG) nr 207/2009 — Artikel 47 — Rättssäkerhetsprincipen”

I mål C-207/15 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 4 maj 2015,

Nissan Jidosha KK, Yokohama (Japan), företrätt av B. Brandreth, barrister, och D. Cañadas Arcas, abogada,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av D. Hanf och A. Folliard-Monguiral, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. L. da Cruz Vilaça (referent) samt domarna F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits och M. Berger,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

och efter att den 17 mars 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom

1 Nissan Jidosha KK (nedan kallat Nissan) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 4 mars 2015, Nissan Jidosha/harmoniseringskontoret (CVTC) (T-572/12, ej publicerad, EU:T:2015:136) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Nissans talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av första överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 6 september 2012 (ärende R 2469/2011-1), angående en ansökan om förnyelse av registreringen av EU-figurmärket CVTC (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 207/2009

2 Artikel 46 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1), i den version som är tillämplig i förevarande mål, med rubriken ”Registreringens giltighet”, har följande lydelse:

”EU-varumärken ska registreras för en tid om tio år räknat från den dag då ansökan gavs in. Registreringen kan i enlighet med artikel 47 förnyas för ytterligare tioårsperioder.”

3 I förordningens artikel 47, som har rubriken ”Förnyelse”, föreskrivs följande:

”1. Registrering av ett EU-varumärke ska förnyas på begäran av innehavaren av varumärket eller av någon som uttryckligen bemyndigats av denne, under förutsättning att avgifterna har betalats.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska underrätta innehavaren av EU-varumärket, och andra personer som har en registrerad rätt till EU-varumärket, om registreringsperiodens upphörande i god tid dessförinnan. Underlåtenhet att lämna sådan underrättelse ska inte medföra ansvar för immaterialrättsmyndigheten.

3. En begäran om förnyelse ska ges in inom sex månader räknat från den sista dagen i den månad då skyddsperioden upphör. Avgifterna ska också betalas inom denna tid. En begäran kan dessutom ges in, och avgifterna betalas, inom en ytterligare sexmånadersperiod räknat från den i första meningen angivna dagen, om tilläggsavgift erläggs inom denna ytterligare period.

4. Om en begäran har givits in, eller avgifterna betalats, endast för en del av de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket registrerats, ska registreringen förnyas endast för dessa varor eller tjänster.

5. Förnyelse ska gälla från och med dagen efter utgången av registreringsperioden. Förnyelsen ska registreras.”

4 Artikel 48 i förordningen, med rubriken ”Ändring”, har följande lydelse:

”1. EU-varumärket får inte ändras i registret, varken under registreringsperioden eller i samband med en förnyelse.

…”

5 I artikel 50 i förordning 207/2009, som har rubriken ”Avstående”, föreskrivs följande:

”1. En innehavare kan avstå rätten till ett EU-varumärke i fråga om en del av eller alla de varor eller tjänster för vilka det är registrerat.

2. Ett avstående ska skriftligen meddelas immaterialrättsmyndigheten av varumärkets innehavare. Det ska inte ha rättsverkan förrän det har införts i registret.

…”

6 I förordningens artikel 81, som har rubriken ”Återställande av försutten tid”, stadgas följande:

”1. En sökande eller innehavare av ett EU-varumärke eller annan part i ett förfarande vid immaterialrättsmyndigheten som, trots att han har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till immaterialrättsmyndigheten, ska på ansökan därom få sin rätt återställd, om underlåtenheten enligt denna förordning har haft till omedelbar följd att en rättighet eller rätt att överklaga gått förlorad.

2. Ansökan ska ges in skriftligen inom två månader från det förfallet upphörde. Den åtgärd som försummats måste vidtas inom denna frist. Ansökan får inte göras senare än ett år från utgången av den frist som inte iakttagits. Har förnyelse av registrering inte gjorts eller förnyelseavgift inte betalats ska den ytterligare frist om sex månader som anges i artikel 47.3 tredje meningen inräknas i fristen på ett år.

…”

Förordning (EG) nr 2868/95

7 Regel 30 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, 1995, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 355/2009 av den 31 mars 2009 (EUT L 109, 2009, s. 3), med rubriken ”Förnyelse av registrering”, har följande lydelse:

”1. En ansökan om förnyelse skall innehålla följande:

…

c) Om förnyelsen bara gäller en del av de varor och tjänster för vilka märket är registrerat, uppgift om de klasser eller de varor och tjänster för vilka förnyelsen begärs eller de varor och tjänster för vilka förnyelsen inte begärs grupperade enligt klasserna i Nice-klassificeringen, varje grupp inledd med numret på den klass som den gruppen av varor eller tjänster tillhör och presenterade enligt den ordning som den följer enligt klassificeringen.

2. Avgifterna som enligt artikel 47 i förordningen skall betalas för förnyelsen av ett EU-varumärke skall vara följande:

a) En grundavgift.

b) En klassavgift för varje klass överstigande tre för vilken ansökan om förnyelse gäller.

c) Där så är tillämpligt, den extra avgiften för försenad betalning av förnyelseavgiften eller försenat inlämnande av ansökan om förnyelse enligt artikel 47.3 i förordningen såsom framgår av avgiftsförordningen.

…

5. Då en ansökan om förnyelse inte lämnas in eller lämnas in först efter det att den tid som föreskrivs i artikel 47.3 tredje meningen i förordningen har löpt ut eller om avgifterna inte betalas eller betalas först efter det att perioden i fråga har löpt ut eller om bristerna inte har rättats till inom den perioden, skall immaterialrättsmyndigheten besluta att registreringen har upphört och skall underrätta innehavaren av gemenskapsvarumärket om detta.

…”

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

8 Såsom framgår av punkterna 1–13 i den överklagade domen lämnade Nissan den 23 april 2001 in en ansökan om registrering av ett EU-varumärke till EUIPO. Det sökta varumärket utgjordes av nedanstående figurkännetecken:

9 De varor som registreringsansökan avsåg omfattades av klasserna 7, 9 och 12 i Nice-överenskommelsen av den 15 juni 1957 om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering, med ändringar och tillägg.

10 Den 29 oktober 2003 registrerades det aktuella varumärket för dessa tre varuklasser.

11 EUIPO informerade den 27 september 2010 Nissan om att detta varumärke måste förnyas före den 23 april 2011.

12 Den 27 januari 2011 ansökte Nissan hos EUIPO om förnyelse av nämnda varumärke för en del av de varor som omfattades av registeringen, nämligen varorna i klasserna 7 och 12.

13 EUIPO informerade den 9 maj 2011 Nissan om att förnyelsen av varumärket i fråga hade registrerats i Europeiska unionens varumärkesregister den 8 maj 2011 för varor i klasserna 7 och 12 och att registreringen hävts för varorna i klass 9.

14 Den 14 och den 22 juli samt den 1 augusti 2011 ansökte Nissan hos EUIPO om att låta förnyelsen av nämnda varumärke avse även varor i klass 9.

15 Genom beslut av den 26 augusti 2011 avslog EUIPO Nissans ansökan.

16 Den 29 augusti 2011 begärde Nissan att EUIPO skulle upphäva detta beslut.

17 Genom beslut av den 28 september 2011 fastställde enheten för administration av varumärken det beslut som fattats den 26 augusti 2011.

18 Den 25 november 2011 lämnade Nissan med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009 in ett överklagande till EUIPO av det beslut som fattats av enheten för administration av varumärken.

19 Genom det omtvistade beslutet avslog EUIPO:s första överklagandenämnd detta överklagande. Överklagandenämnden ansåg i huvudsak att ansökan om förnyelse av det aktuella varumärket för varor i klasserna 7 och 12 innebar ett avstående av detta varumärke, i den mening som avses i artikel 50 i förordning nr 207/2009, för varorna i klass 9. Överklagandenämnden påpekade vidare att den delvisa förnyelsen av nämnda varumärke hade registrerats av EUIPO och delgetts Nissan och därefter fått allmängiltig verkan (*erga omnes*). Av rättssäkerhetsskäl kunde Nissan därför inte tillåtas att ta tillbaka sitt beslut att inte förnya varumärket för vissa varor.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

20 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 21 december 2012 väckte Nissan talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

21 Nissan åberopade en enda grund till stöd för sin talan, nämligen, i huvudsak, ett åsidosättande av artiklarna 47 och 50 i förordning nr 207/2009.

22 Tribunalen fann, i punkterna 26–30 i den överklagade domen, att EUIPO felaktigt hade likställt Nissans ansökan om delvis förnyelse med ett avstående från varumärket, i den mening som avses i artikel 50 i förordning nr 207/2009, för varor i klass 9.

23 Tribunalen slog likväl fast, i punkterna 34–50 i den överklagade domen, att nämnda konstaterande inte i förevarande fall kunde leda till att det omtvistade beslutet ogiltigförklarades och att EUIPO, med stöd av artikel 47 i förordning nr 207/2009, hade haft fog för att förnya det aktuella varumärket endast för varor i klasserna 7 och 12.

24 Tribunalen underkände således den enda grund som åberopats av Nissan och ogillade därmed talan i dess helhet.

Parternas yrkanden

25 Nissan har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, ogiltigförklara det omtvistade beslutet och förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.

26 EUIPO har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta Nissan att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

27 Till stöd för sitt överklagande har Nissan anfört två grunder, nämligen ett åsidosättande av artikel 47 respektive artikel 48 i förordning nr 207/2009.

Parternas argument

28 Genom sin första grund har Nissan gjort gällande att tribunalen felaktigt fann att det enligt artikel 47 i förordning nr 207/2009 inte är möjligt att lämna in på varandra följande ansökningar om delvis förnyelse av ett EU-varumärke. Nissan har anfört att ordalydelsen av denna artikel inte i någon del hindrar sådana ansökningar och att det för övrigt kan finnas berättigade skäl som gör att de är befogade. Nissan har gjort gällande att nämnda artikel rent allmänt medger förnyelse av ett sådant varumärke innan den ytterligare tidsfrist som föreskrivs i artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009 har löpt ut (nedan kallad den ytterligare tidsfristen).

29 Nissan har i detta hänseende, för det första, gjort gällande att tribunalens tolkning medför dels att de innehavare av EU-varumärken som anstränger sig för att iaktta den ursprungliga tidsfrist som föreskrivs i artikel 47.3 första meningen i förordning nr 207/2009 fråntas förmånen att få en ytterligare tidsfrist, dels att de varumärkesinnehavare favoriseras som kan betala den tilläggsavgift som en förnyelse under den ytterligare tidsfristen medför.

30 För det andra har Nissan anfört att tribunalens ståndpunkt i själva verket innebär att en ansökan om delvis förnyelse likställs med ett avstående, i den mening som avses i artikel 50 i förordning nr 207/2009, för de varor som inte anges i denna ansökan, även om de villkor som ställs i denna artikel inte iakttagits.

31 Nissan har, för det tredje, gjort gällande att det förhållandet att innehavare av EU-varumärken på ett klart och otvetydigt sätt ansöker om delvis förnyelse inte innebär att de förväntar sig att de ansökningar om förnyelse som de lämnar in senare, men inom den ytterligare tidsfristen, ska avslås. EUIPO har nämligen redan vid åtminstone två tillfällen under sådana förhållanden medgett att på varandra följande ansökningar om delvis förnyelse gjorts.

32 För det fjärde har Nissan anfört att regel 30 punkt 5 i förordning nr 2868/95, i dess lydelse enligt förordning nr 355/2009, medger att ett EU-varumärke delvis kan förnyas under hela den ytterligare tidsfristen, under förutsättning att avgiften, uppdelad i delavgifter för de olika berörda varorna, betalas. Enligt Nissan saknas det skäl för att skilja mellan denna situation och en förnyelse av nämnda varumärke i form av på varandra följande ansökningar om delvis förnyelse.

33 För det femte har Nissan gjort gällande att rättssäkerhetsprincipen inte hindrar att en ansökan om förnyelse av ett EU-varumärke kan kompletteras inom den ytterligare tidsfristen. Nissan anser att rättssäkerheten för tredje man endast äventyras om EUIPO, felaktigt, likställer en ansökan om delvis förnyelse med ett avstående och registrerar sitt beslut angående ansökan om delvis förnyelse innan den ytterligare tidsfristen har löpt ut.

34 EUIPO har i sin tur gjort gällande att tribunalen tolkat och tillämpat artikel 47 i förordning nr 207/2009 på ett korrekt sätt.

35 Till stöd för sin ståndpunkt har EUIPO gjort gällande att det av lydelsen av artikel 47.3 första och andra meningarna i förordning nr 207/2009 klart framgår att de villkor som krävs för att ett EU-varumärke ska förnyas i princip ska vara uppfyllda inom den ursprungliga tidsfristen på sex månader innan skyddsperioden upphör. EUIPO anser att en senare förnyelse av detta varumärke under den ytterligare tidsfristen kan ske endast i undantagsfall. Detta stöds dels av att unionslagstiftaren har villkorat denna förnyelse med att en tilläggsavgift betalas, dels av de följder detta skulle få för det europeiska varumärkessystemet.

36 EUIPO har i detta sammanhang gjort gällande att förnyelsen av ett EU-varumärke, enligt artikel 47.5 i förordning nr 207/2009, ska gälla retroaktivt från och med dagen efter utgången av registreringsperioden. Registret över EU-varumärken återspeglar följaktligen inte alltid troget den grad av skydd som getts ett varumärke, vilket innebär att de ekonomiska aktörerna således inte med säkerhet kan försäkra sig om huruvida det finns en registrerad ensamrätt och hur långt denna sträcker sig. Mot bakgrund av att en möjlighet att förnya ett EU-varumärke under den ytterligare tidsfristen skulle skapa en ökad rättsosäkerhet, bör artikel 47.3 tredje meningen i denna förordning tolkas restriktivt.

37 För övrigt anser EUIPO att artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009 inte kan tillämpas i det fall en ”fullständig” ansökan om förnyelse, som uppfyller de två kumulativa villkor som anges i artikel 47.1 i förordningen, lämnas in under den ovan nämnda ursprungliga tidsfrisen, även om denna ansökan endast avser en del av de varor för vilka EU-varumärket registrerats, i och med att den tredje meningen i artikel 47.3 på franska inleds med orden ”[à] défaut”.

38 Dessutom menar EUIPO, med avseende på artikel 47.4 i förordning nr 207/2009, att innehavarna av EU-varumärken, när de lämnar in en ansökan om delvis förnyelse, underförstått uppger att de inte vill förlänga det skydd som varumärket ger till övriga varor. EUIPO har i detta hänseende gjort gällande att denna tolkning inte innebär att en ansökan om delvis förnyelse ses som ett avstående, i den mening som avses i artikel 50 i denna förordning, eftersom ett avstående får sin verkan i samband med förklaringen om avstående och den efterföljande registreringen.

39 EUIPO har dessutom påpekat att den, i den mån en ansökan om delvis förnyelse inte är inkorrekt, inte är tvungen att avvakta att den ytterligare tidsfristen har löpt ut för att registrera och offentliggöra en ansökan om förnyelse av EU-varumärke som lämnats in, inom tidsfristen, endast för vissa varor. Tvärtom är den, enligt artikel 47.5 i förordning nr 207/2009, skyldig att förfara på detta sätt.

40 EUIPO har även betonat det förhållandet att registreringen av den delvisa förnyelsen och, särskilt, utgången av registreringen av EU-varumärket för de varor för vilka förnyelse inte begärts, har allmängiltig (*erga omnes*) verkan. EUIPO anser att även om behöriga myndigheter och allmänheten, enligt artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009, bör veta om att ett sådant varumärke kan förnyas under den ytterligare tidsfristen, kan de emellertid inte förutse att ett EU-varumärke som vederbörligen förnyats endast delvis därefter kan utsträckas till att avse andra varor.

Domstolens bedömning

41 Såsom tribunalen fastslog bör det, för det första, fastställas om artikel 47.3 i förordning nr 207/2009 utgör hinder för att en ansökan om förnyelse avseende vissa klasser av varor eller tjänster, för vilka ett EU-varumärke registrerats, lämnas in under den ytterligare tidsfrist som föreskrivs i den tredje meningen i denna bestämmelse, när en ansökan om förnyelse avseende andra klasser av varor eller tjänster som skyddas av samma varumärke har lämnats in tidigare, inom den tidsfrist som anges i den första meningen i nämnda bestämmelse.

42 Det kan i detta hänseende påpekas att tribunalen, i punkt 38 i den överklagade domen, fann att ”… det framgår klart av lydelsen av [artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009], och särskilt av uttrycket ’à défaut’, att en förutsättning för att kunna lämna in en ansökan om förnyelse efter den ursprungliga perioden är att det inte lämnats in någon ansökan om förnyelse under denna period” och att ”då en ansökan om förnyelse i princip ska lämnas in under den ursprungliga perioden är det endast i undantagsfall, i detta fall om ingen annan ansökan lämnats in under den ursprungliga perioden, som innehavaren av ett varumärke eller någon som uttryckligen bemyndigats av denne kan lämna in denna ansökan under den extra tidsfristen, mot betalning av en tilläggsavgift.”

43 Enligt fast rättspraxis kan den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsbestämmelse inte ensam ligga till grund för tolkningen av denna bestämmelse eller ges företräde framför övriga språkversioner. Unionsbestämmelserna ska tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt mot bakgrund av de olika versionerna på samtliga unionsspråk. I händelse av bristande överensstämmelse mellan språkversionerna av en unionsrättslig text, ska den aktuella bestämmelsen tolkas med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (se dom av den 9 april 2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

44 Domstolen påpekar i detta hänseende att det av lydelsen av artikel 47.3 i förordning nr 207/2009, i den franska språkversionen, som legat till grund för tribunalens prövning i den överklagade domen, framgår att ”[l]a demande de renouvellement est à présenter dans un délai de six mois expirant le dernier jour du mois au cours duquel la période de protection prend fin. Les taxes doivent également être acquittées dans ce délai. À défaut, la demande peut encore être présentée et les taxes acquittées dans un délai supplémentaire de six mois prenant cours le lendemain du jour visé dans la première phrase, sous réserve du paiement d’une surtaxe au cours dudit délai supplémentaire.”

45 Det kan dock konstateras att vissa språkversioner av artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009 skiljer sig från den text som återgetts i föregående punkt genom att de inte innehåller uttrycket ”à défaut”, som tribunalen baserade sig på i punkt 38 i den överklagade domen, och inte heller några andra liknande uttryck.

46 Upplysningsvis anges i den tyska språkversionen att ”[d]er Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten nach Ablauf des in Satz 1 genannten Tages eingereicht oder gezahlt werden, sofern innerhalb dieser Nachfrist eine Zuschlagsgebühr entrichtet wird”, i den nederländska språkversionen att ”[de] indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binnen een extra termijn van zes maanden na het verstrijken van de in de eerste zin genoemde termijn geschieden, tegen betaling van een toeslag binnen deze extra termijn”, i den portugisiska språkversionen att ”[o] pedido pode ainda ser apresentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses, a contar do dia seguinte ao referido na primeira frase, sob reserva do pagamento de uma sobretaxa no decurso desse prazo suplementar” och i den finska språkversionen att ”[h]akemus voidaan kuitenkin vielä esittää ja maksut suorittaa kuuden kuukauden lisämääräajan kuluessa, joka alkaa ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun päivän jälkeisenä päivänä, jos mainitun määräajan kuluessa suoritetaan lisämaksu”.

47 Det är i vilket fall som helst inte möjligt att på ett klart och otvetydigt sätt av uttrycket ”à défaut” som används i den franska språkversionen av nämnda bestämmelse, dra slutsatsen att det endast är i undantagsfall, om ingen annan sådan ansökan lämnats in tidigare, som en ansökan om förnyelse av ett EU-varumärke kan lämnas in under den ytterligare tidsfristen.

48 Tvärtom tyder lydelsen av artikel 47.3 tredje meningen i förordning nr 207/2009 i samtliga de språkversioner som återgetts ovan på att unionslagstiftaren, för att en ansökan om förnyelse av ett EU-varumärke ska kunna lämnas in under den ytterligare tidsfristen, endast krävt att en tilläggsavgift erläggs. Denna avgift är, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 56 i sitt förslag till avgörande, det enda som kan skilja en ansökan om förnyelse som lämnats in under dessa omständigheter från en ansökan som lämnats in under den ursprungliga tidsfristen på sex månader.

49 Dessutom, och tvärtemot vad tribunalen antydde i punkt 39 i den överklagade domen och tvärtemot vad EUIPO gjort gällande, kan systematiken i artikel 47.3 i förordning nr 207/2009 inte påverka denna tolkning.

50 Det ska i detta sammanhang särskilt påpekas att om en ansökan om förnyelse lämnas in endast för en del av de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket registrerats, så förnyas registreringen, enligt artikel 47.4 i denna förordning, endast för dessa varor eller tjänster. Det anges vidare i artikel 47.5 i nämnda förordning att förnyelsen ska gälla från och med dagen efter utgången av registreringsperioden för det aktuella varumärket och att förnyelsen ska registreras.

51 Det framgår inte av dessa bestämmelser att det skulle vara förbjudet att under de tidsfrister som anges i artikel 47.3 i förordning nr 207/2009 lämna in ansökningar om förnyelse av ett EU-varumärke på olika tider och avseende olika varu- eller tjänsteklasser.

52 Dessutom stödjer ändamålen med förordning nr 207/2009 tolkningen att dessa ansökningar om förnyelse bör godtas, under förutsättning att de lämnas in innan den ytterligare tidsfristen har löpt ut.

53 Förordning nr 207/2009 innehåller en möjlighet att löpande begära förnyelse, för tio år i taget, av registreringen av ett EU-varumärke och i samband med detta föreskrivs två på varandra följande tidsfrister under vilka nämnda förnyelse kan begäras, i enlighet med artiklarna 46 och 47 i förordning nr 207/2009. Mot denna bakgrund och med hänsyn till den ekonomiska betydelse som EU-varumärkenas skydd har, kan det, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 65 i sitt förslag till avgörande, även konstateras att denna förordning syftar till att underlätta för innehavarna av dessa varumärken att behålla sina ensamrätter.

54 Det ska i detta sammanhang påpekas – såsom framgår av meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén av den 24 maj 2011, med rubriken ”En inre marknad för immateriella rättigheter – Att genom att främja kreativitet och innovation skapa ekonomisk tillväxt, högkvalitativa arbetstillfällen och förstklassiga produkter och tjänster i Europa” (KOM(2011) 287 slutlig), (s. 7) – att ett varumärkesskydd stimulerar investeringar i varors och tjänsters kvalitet, särskilt i sektorer där man i hög grad är beroende av sina varumärken och kundernas lojalitet.

55 Att samma mål eftersträvas i förordning nr 207/2009 stöds av att EUIPO enligt artikel 47.2 i denna förordning ska underrätta innehavaren av EU-varumärket och andra personer som har en registrerad rätt till varumärket om registreringsperiodens upphörande i god tid dessförinnan. Innehavaren av ett EU-varumärke som, trots att han eller hon har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till EUIPO, kan vidare enligt artikel 81 i nämnda förordning få sin rätt återställd, om han eller hon lämnar in en ansökan om detta senast ett år efter utgången av den frist som inte iakttagits.

56 Domstolen ska, för det andra, pröva huruvida rättssäkerhetsskäl i samband med den allmängiltiga (*erga omnes*) verkan av registreringen av en ansökan om delvis förnyelse av ett EU-varumärke från och med dagen efter utgången av registreringsperioden för detta varumärke, utgör hinder för sådana på varandra följande ansökningar om förnyelse som är i fråga i målet, såsom tribunalen fann i punkterna 40 och 41 i den överklagade domen och såsom EUIPO har gjort gällande.

57 Det räcker att påpeka att den invändning som åberopats i detta hänseende baserar sig på den felaktiga förutsättningen att det av artikel 47.4 och 47.5 i förordning nr 207/2009 inte bara följer en skyldighet för EUIPO att registrera en begäran om delvis förnyelse innan den ytterligare tidsfristen löper ut, utan att dessa bestämmelser även innebär att det inte är möjligt för EUIPO att, om en sådan begäran registrerats, i stället för att stryka vissa varu- eller tjänsteklasser från registret, överväga att genomföra informationsinsatser som gör det möjligt att värna rättigheterna såväl för innehavarna av EU-varumärken som för tredje man.

58 Av ovanstående följer att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den fann att artikel 47.3 i förordning nr 207/2009 och rättssäkerhetsprincipen utgör hinder för att det, under den ytterligare tidsfristen, lämnas in en begäran om förnyelse av ett EU-varumärke som registrerats till skydd för vissa varu- eller tjänsteklasser, när en begäran om förnyelse av samma varumärke till skydd för andra varu- eller tjänsteklasser lämnats in tidigare, under den tidsfrist som avses i den första meningen i nämnda bestämmelse.

59 Överklagandet ska således bifallas på den första grunden. Det saknas därvid anledning att pröva den andra grunden som avser ett åsidosättande av artikel 48 i förordning nr 207/2009. Den överklagade domen ska därmed upphävas.

Prövning av talan vid tribunalen

60 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande. Så förhåller det sig i detta fall.

61 Det framgår av punkterna 41–58 i denna dom, liksom av punkterna 26–30 i den överklagade domen, att Nissan ska vinna framgång med den enda grund som åberopades i första instans, som i huvudsak avser ett åsidosättande av artiklarna 47 och 50 i förordning nr 207/2009. Det omtvistade beslutet ska således ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen själv avgör målet slutligt.

63 Enligt artikel 138.1, som enligt artikel 184.1 är tillämplig i ett mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

64 Nissan har yrkat att EUIPO ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom EUIPO har tappat målet, ska EUIPO ersätta såväl de rättegångskostnader som avser förfarandet i första instans i mål T-572/12 som de rättegångskostnader som är hänförliga till överklagandet.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

1) Den dom som meddelats av Europeiska unionens tribunal den 4 mars 2015, Nissan Jidosha/harmoniseringskontoret (CVTC) (T-572/12, ej publicerad, EU:T:2015:136), upphävs.

2) Det beslut som meddelats av första överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 6 september 2012 (ärende R 2469/2011-1), angående en begäran om förnyelse av registreringen av EU-figurmärket CVTC, ogiltigförklaras.

3) Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Nissan Jidosha KK, såväl kostnaderna i förfarandet i första instans i mål T-572/12 som de som är hänförliga till överklagandet.

Underskrifter